

военачалникъ Минихъ, и злочестыйтъ Иаковъ III Стюартъ и друг. Слѣдъ малко неговото чувствително сърце бѣ наранено отъ смъртъта на найвъзлюбленыйтъ нему лица. На 1711 умрѣ наслѣдникътъ на френскія престолъ и наслѣдството преминуваше на Фенелонова възпитанникъ герцога Бургундскый, който питаяше къмъ учителя си извънредна любовь и почитаніе; но слѣдъ година умрѣ и Бургундскыйтъ герцогъ. Тъзи послѣдователна загуба на мъжы които той бѣ възлюбилъ, разстрои много здравіето му. „На този свѣтъ, пишаше Фенелонъ, азъ съмъ живѣлъ само чрезъ пріятелството, и отъ пріятелството ще умрѣ.“ И наистина слѣдъ смъртъта и на покровителя и на пріятеля си герцога Бовильера, безмърната отъ нея скърбъ ускори края на живота му и мъдрыйтъ и добродѣтеленъ іерархъ Камбрейскый предаде духъ на Създателя на 7 Іанруарія 1715 год. Сичкыя си животъ той премина въ поученія и въ списанія на различни съчиненія, отъ които поименитъ сж: *За Божіето Сществованіе* и писмото му за *Дѣлата на Френската Академія*.

Такъвъзи е былъ доблестныйтъ іерархъ и знаменитый писатель Фенелонъ, нека видимъ сега какво е достоинството на преведеното отъ насъ негово съчиненіе като съпоставимъ тука мнѣніята за него на трима найотличны учены мъжы, на славнаго Буало, на геніалнаго Волтера и на знаменитаго Вилмена.

„Пріятното, дума Буало въ писмото си отъ 10 Ноемврія 1699 год. до Боссюета, цѣти въ книгата на Телéмаха, която е като подражаніе на Омировата Одиссея, което напълно оцѣня-